

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיזי אייזנברג

הנצחה ראוויה הרב רפאל גרוסמן

בילדותי, התמנה אבי - מהגר מביאליסטוק, פולין - לכהן כרב בית כנסת בשכונת בורו פארק בברוקלין. היה זה בתחילת שנות ה'ש"ת (שנות הארבעים), ובאותה תקופה התוודעתי לראשונה לעולמה של חב"ד.

למדתי בבית ספר יסודי של חב"ד ברח' דין, והרב שלי, הרב מאיר גרינברג - שבהמשך גם הפך להיות גיסי - גילה דאגה רבה בנוגע למצב השמיעה שלי. אכן, סבלתי מאבדן שמיעה כמעט מוחלט, והרופאים שבהם נועצו הוריי המליצו על ביצוע ניתוח. הרב גרינברג החליט לקחת אותי לרבי מליובאוויטש הקודם, הרבי הריי"צ, להתברך מפיו שהניתוח יעבור בשלום.

זיכרונו של המפגש ההוא ממש חי לנגד עיניי. אני זוכר שמבטו של הרבי היה נוקב מאוד, אך עם זאת הוא הביט עלי בחמלה רבה. הוא חיך חיוך טוב לב, ואמר לי לא לדאוג, ושעוד אשוב לשמוע. בסופו של דבר, הניתוח אכן עבר בהצלחה ובעקבותיו השמיעה שבה אליי כמעט לחלוטין.

כעבור כמה שנים, משפחתי עברה לניו ג'רזי, ולמרות שהייתי מגיע מפעם לפעם למרכז חב"ד העולמי להשתתף בהתוועדויות, לא הייתי מעורה לגמרי במתרחש בעולם החב"די.

אחרי נישואי התמניתי לכהן כרב בית כנסת בס' אנטוניו, טקסס, ואחר כך בלונג בראנץ', ניו ג'רזי. בזמן שגרנו שם, חלתה בתי הבכורה במחלה קשה. הרבי הריי"צ הסתלק בשנת תש"י (1950), ולכן פניתי הפעם לחתנו - הרבי זצ"ל - לקבלת ברכה. הרבי

המליץ לי לקחת את בתי לרופא מסוים מקליפורניה, בעל מוניטין עולמי. אותו רופא אכן עזר לה, והיא החלימה למשך תקופה, אך כעבור חמש שנים - בגיל שבע עשרה - היא נפטרה.

כשזה קרה, החלטנו לייסד בית ספר על שמה, במחוז דיל שבניו ג'רזי. אולם, מהרגע הראשון התעוררו סיבוכים, שכן חלק מהתורמים היו מעוניינים בבית ספר מעורב, ואנחנו ביקשנו להקים בית ספר לבנות. אחר כך התעוררה בעיה סביב מיקום בית הספר. מצאנו אחוזה יפהפייה שהתאימה בצורה מושלמת לבית הספר. אך, השכנים היהודים התנגדו לרעיון, מחשש שהדבר יביא לירידה בערך הנכס שלהם.

פניתי אל הרבי בנושא זה, והוא המליץ למצוא מיקום חלופי עבור בית הספר. היה לי קשה לוותר

«

על הרעיון - השטח היה כל כך מושלם, וגם המחיר היה מתאים. ניסיתי להתווכח עם הרבי, וטענתי: "אלו יהודים חילוניים, הם מתבוללים". אף על פי כן, הרבי התעקש, "אל תקים שם את הבית ספר".

"יום יבוא", הסביר הרבי, "שאחת מהבנות שלהם תרצה להירשם לבית הספר, אבל הם יהיו כעוסים מדי, ולכן לא יאפשרו לה. הם ישמרו טינה כלפי בית הספר על כך ששינה את אופי השכונה שלהם, ופגע בערך הנכסים שלהם. כבד את רגשותיהם - אל תעשה את זה".

כך, בלב כבד, החלטתי לוותר על רכישת אותו נכס. כיום אני יכול לומר שהרבי צדק לחלוטין. בסופו של דבר, המתנגדים עברו מהשכונה, ופניה השתנו. יחסם של התושבים החדשים שבאו במקומם היה עלול להיות עוין עוד יותר כלפי בית ספר מעין זה, והדבר לא היה מעורר אחדות יהודית כלל וכלל. לבסוף, אחרי שכבר עזבנו את ניו ג'רזי, הקהילה ייסדה בית ספר לבנות במיקום אחר. הוא אמנם לא נקרא על שם בתי, אך זהו בית ספר טוב ומצליח. הסתבר שהרבי צדק לגמרי בעצה שנתן. הייתה לו תבונה מדהימה ורגישות עצומה כלפי רגשותיהם של יהודים שהיו מנוכרים ליהדותם, והוא ראה כיצד עלול מעשה הנעשה מתוך כוונה טובה, אך ללא מחשבה מספקת - לפגוע בסיכויים של אותם יהודים להתקרב ליהדות.

בתקופה שגרנו עדיין בניו ג'רזי נהייתי פעיל במועצת הרבנים של אמריקה (Rabbinical Council of America - RCA), צעד שהרבי תמך בו. כאשר התמנתי לנשיא הסניף המחוזי של ה-RCA, אמר לי הרבי, "הרבנות היום היא שונה. זה לא משרה כמו פעם. היום אי אפשר לשבת בבית הכנסת ולחכות שאנשים ייכנסו. חייבים לפעול ולעורר את הציבור. וזכור, שכל יהודי הוא ניצול מכבשני השואה, או מאש ההתבוללות. גלה ערנות

כלפי היהודים שעמם אתה בא במגע, והאופן שבו אתה משפיע עליהם".

לקחתי את מילותיו ללב, במיוחד אחרי שעברתי לממפיס, בעקבות פטירת בתנו. בשעתו, חשתי כי עלינו לעבור למקום אחר, לטובת המשפחה כולה. אנשים כמובן התייחסו אלינו יפה - למעשה, הם התייחסו יותר מדי יפה. בכל יום שמענו, "אנחנו מצטערים על אבדן הבת. . . או על אבדן האחות" - התזכורות התמידיות הללו היו פשוט כואבות מדי.

כאשר הוצעה לי המשרה, הלכתי להיוועץ ברבי ולשאל אותו האם עלי לקבל את ההצעה. זה היה עדיין בתקופה שקיוויתי לייסד בית ספר על שם בתי, כך שהתחבטתי בעניין. מילותיו הראו על תבונתו הרבה: "את יקירנו אנו מכבדים לא באמצעות כתיבת שמם על גבי בניינים, אלא באמצעות ההישגים שלנו. זוהי הדרך המשמעותית ביותר להנציח את שמו של מישוהו. זוהי דרך התורה".

לבסוף הייתי שם כמעט שלושים שנה, ולאורך כל הדרך ברכתיו של הרבי ליוו אותי - ומילותיו של הרבי, עצותיו והתובנות שלו החזיקו אותי.

הרב רפאל גרוסמן בילה את מרבית הקריירה הרבנית שלו כמנהיג בית הכנסת "ברון הירש" בממפיס, טנסי, שם עמד בראש הקהילה האורתודוקסית הגדולה בארצות הברית. הוא רואיין בחודש טבת תשע"ב (2012).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ח (1977) — הרבי מנאראל, הרב חיים מאיר יחיאל שפירא, ביקר אצל הרבי. כאשר שוחחו אודות המוסדות שבראשם עמד הרב שפירא, הביע הרבי סיפוק רב לשמע העובדה שתלמידיו עוסקים בלימוד הלכה ומקבלים הסמכה לרבנות. ט"ז בטבת

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015